

Bạn Dám So Sánh À!

So sánh hơn thua là kẻ thù của niềm vui.

Theodore Roosevelt

Cương này có lẽ xuất hiện với một lời cảnh báo! Điều bạn sắp đọc rất là thẳng thừng và trơ trọi. Câu chuyện sau đây thật sự đáng buồn và là câu chuyện buồn cười về tôi. Tôi hy vọng không ai trong bạn gánh chịu sự bối rối tạm thời mà tôi sắp trình bày qua những lời này, nhưng nếu bạn đã kinh nghiệm điều này . . . bạn không phải là một mình. Nào chúng ta hãy đi tiếp.

Một ngày của tôi bắt đầu như mọi người. Tôi mặc bộ đồ bi-gia-ma phóng vào nhà bếp vào một buổi sáng trời rất lạnh tại Colorado. John đã ngồi đó chờ hơn một giờ rồi và đang im lặng đọc sách. Tôi đi quanh nhà bếp ngay phía trước máy pha cà phê đang khi đó bóng dáng của hai đứa con trai tôi đang đi ra trước cửa chuẩn bị đi hôm đó. Austin thì đi làm, còn Alec thì đi học. Khi cửa trước đóng, tôi ngồi xuống ghế so-pha để ngâm nga ly cà phê đen, được cho thêm ít đường cùng nhiều hương vị khác nhau. (Tôi ước gì tôi có thể pha cho tất cả bạn bè tôi một ly cà phê kiểu này?) Mặt trời mùa đông bắt đầu chiếu rọi ở sân sau. Tôi ngồi trên ghế sofa để ngắm cảnh hoàng hôn. Hôm nay không bắt chuyến bay nào. Không có buổi nhóm nào để phải có mặt. Tôi thư giãn một ngày của tôi theo cách mà tôi thích: chậm chậm. Tôi hít thở và nhắm nháp li cà phê, cảm nhận hơi ấm

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

xuyên qua người tôi như tôi cảm nhận máu tràn lên não của tôi. Có một sự tĩnh lặng hoàn toàn.

Đây chính là lí do mà tôi hay lấy Kinh Thánh ra đọc cùng với sách đọc tĩnh nguyện mỗi ngày để khám phá hay dừng lại để ngắm mình trong sự tốt lành của Chúa.

Đáng lí tôi biết là nên lấy chiếc điện thoại. Tin tôi đi . . . tôi biết mà. Nhưng điểm yếu của tôi cũng chính là điểm mạnh của tôi. Tôi cho truyền thông xã hội là cơ hội để kết nối với bạn bè. Tôi lướt qua những tin tức và hình ảnh được đăng cùng với li cà phê. Mong muốn kết nối với người khác thì tốt thôi nếu làm đúng lúc và đúng chỗ. Còn đây thì không phải vậy. Tôi lại là người trước hết kết nối với li cà phê và rồi với Đức Thánh Linh trước khi gặp người khác.

Danh Sách

Khi tôi lướt qua trang Twitter, tôi liền nhận ra một tin giống nhau từ các người bạn của tôi. Những người mà tôi biết, yêu thương và cảm thấy được bảo vệ đều thừa nhận ai đó đã cho họ vào trong danh sách của nhóm. Nhưng đây không chỉ là danh sách. Đây là **MỘT DANH SÁCH ĐẶT BIỆT**. Một danh sách mà tôi rất muốn tham gia.

Thôi được, tới đây thì điều quan trọng là tôi cho bạn biết nội dung của nó.

Ấy là một danh sách những người được tái sinh và đổi đời hàng năm. Trải qua vài thập niên, các tổ chức và cơ quan khác nhau đã chịu trách nhiệm lập ra “danh sách” này.

Nhưng lần này là một cá nhân thay vì một tổ chức đã lập ra danh sách này. Tác giả trang này là một phụ nữ . . . người mà tôi nghe nói nhưng không quen biết. Nhưng sự thật là chúng tôi không quen biết nhau không có nghĩa là tôi không muốn có mặt trong danh sách của cô.

Tôi lướt qua các tên. Vì danh sách sắp xếp theo mẫu tự A,B,C và tên cuối của tôi bắt đầu với chữ B. Nhưng chẳng

mấy chốc tôi nhận ra tôi không có trong danh sách này . . . một lần nữa.

Thật ra thì trước giờ tôi không có tên trong danh sách này. Nhưng rõ ràng lần này mọi người khác mà tôi quen biết đều có tên trong danh sách. Những người mà tôi đào tạo cũng có tên. Người dịch sách của tôi sang tiếng Tây Ban Nha cũng có tên.

Bạn có lẽ thắc mắc . . . danh sách gì thế và sao lại quan trọng đối với tôi?

Ấy là danh sách của một trăm phụ nữ là những người hầu việc Chúa tại Mỹ.

Tim tôi bắt đầu đập. Những thắc mắc và những sự so sánh buồn cười chạy qua đầu tôi. Sao mình không có tên trong danh sách? Có phải là vì tôi không vào blog thường xuyên không?

Đầu óc tôi bắt đầu bấn loạn . . .

Sao trên một triệu cuốn sách được bán và hơn hai thập niên đi lại giảng dạy cho phụ nữ điều đó xứng đáng cho tôi được có tên trong danh sách mà?

Tôi là một người bạn tốt. Chưa nói tới việc đã lập gia đình trên ba mươi năm, nuôi dạy bốn đứa con và có một mái ấm gia đình đầy yêu thương nhau mà?

Tôi đọc thông tin đăng nhằm giới thiệu danh sách đó. Rõ ràng, người phụ nữ mà thu thập thông tin này nói danh sách chỉ nhằm tạo ra một không gian để mọi người theo dõi và một số chị em nào muốn thêm vào danh sách cũng được . . . Để chứng minh cho việc này cô có tạo ra một khoảng trống để người ta thêm vào.

Tôi rà xuống.

Vậy mình thêm tên mình vào có tội lỗi gì đâu?

Có phải tôi nói nghiêm túc đấy không? Dĩ nhiên là nghiêm túc đấy!

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

Có lẽ mình cần phụ tá của mình thêm tên mình vào. Nhận thức rằng tôi hơi khùng một tí nên tôi đi tìm chồng tôi.

Tôi nhảy vào văn phòng của anh, vẫn còn mặt bộ đồ bi-ra-ma, than thở, “John, em không có trong danh sách. . . lại một lần nữa!”

Ông chồng tôi đang đọc Kinh Thánh ngược mắt nhìn tôi qua cái kiếng đọc sách. Anh bối rối. Anh không hề biết danh sách này. Múa tay múa chân, tôi bắt đầu giải thích danh sách đó là gì. Anh tỏ vẻ không động tĩnh gì. Tôi chia sẻ ai có tên trong danh sách và tôi rất thất vọng vì không có tên trong đó. Anh cũng không ra khỏi ghế ngồi. Anh bỏ bút tô màu Kinh Thánh xuống và cau mày. Khi tôi cầu nhàu xong, anh nhẹ nhàng chia sẻ cho tôi vài đoạn Kinh Thánh để nhắc nhở.

Đây không phải là phản ứng tôi mong đợi! Tôi muốn anh nói, "Lisa, anh rất tiếc. Anh đồng ý là có lỗi lắm lắm trọng. Em mang điện thoại em lại đây. Anh sẽ thêm tên em vào danh sách." Nhưng anh lại không làm thế.

Tôi phản đối, “Em không đọc những câu Kinh Thánh này - em có thể trích dẫn các câu này được! Đây không phải là điều em cần anh ngay bây giờ! Anh có thấy không? Em trên năm mươi tuổi rồi và em không có trong danh sách đó!”

John hỏi, “Ai lập danh sách này?” Tôi nói cho anh biết tên . . . anh không biết gì cả.

“Em có biết người phụ nữ này không?”

Tôi lắc đầu. Anh gạt đầu rồi nhìn xuống cuốn Kinh Thánh của anh khi anh lặp lại những câu Kinh Thánh anh đề nghị tôi đọc để được khích lệ.

Tôi không thấy sự cảm thông nơi chồng tôi. Tôi bỏ ra khỏi văn phòng anh và quát tháo, “Em không cần đọc những câu Kinh Thánh này để biết là em sai! Em biết em sai rồi! Nhưng biết rằng em sai cũng không làm cho cái cảm giác này đúng được!”

Tôi cần một người chị em. Tôi bước ra ngoài trời, mình mặc bộ đồ bi-gia-ma trong thời tiết giá lạnh để chồng tôi không nghe lời quát tháo của tôi. Tôi biết trước là tôi sẽ gặp một “cái máy” thay vì một người đồng cảm. Tôi khởi đầu câu chuyện với việc phủ nhận tôi biết là tôi đã sai . . . rồi tôi sẽ kể hết đầu đuôi chuyện về cái danh sách này.

Cô ta hỏi, “Tôi có tên trong danh sách không?”

Dĩ nhiên, cô có tên! Mọi người đều có tên ngoại trừ tôi!”

“Ai quan tâm nào?” Cô ta lên tiếng.

“Rõ ràng là tôi có, và dĩ nhiên cô không quan tâm, vì cô có tên trong đó mà,” Tôi phản đối. Sau đó tôi thú nhận, “Tôi không muốn quan tâm, nhưng tôi biết. Tôi biết chuyện này sai và tôi phải nói chuyện với ai đó. John có gợi ý các đoạn Kinh Thánh để tôi đọc . . .”

Im lặng.

Bạn có bao giờ gặp những giây phút khi bạn cảm thấy như thể bạn không phải là mình nữa khi quan sát một người phụ nữ khủng điên?

Đó là lúc tôi trải qua. Lúc đó tôi trông rất buồn cười mỗi lần tôi nói. Tôi cần kết thúc nhanh cuộc gọi điện. Tôi buột miệng, “Tôi sẽ đến gặp cô để thú tội. Tôi muốn biết mặt trái của vấn đề. Tôi cần biết mặt trái của chuyện này!”

Cô ta hoàn toàn đồng ý với tôi (rằng tôi đã sai), và chúng tôi tắt máy.

Tôi biết điều gì là đúng. Chồng tôi biết điều gì là đúng. Bạn tôi biết điều gì là đúng. Nhưng tôi vẫn còn cảm thấy sai.

Bây giờ tôi nổi giận với khái niệm về danh sách này và thất vọng với tác giả của năm này. Tôi có ý nói rằng ai làm chuyện như thế? Nói cho cùng, khi tôi xem lần nữa, tôi thấy có những người khác đáng lí ra phải được kể trong danh sách này nhưng cô ta không để ý . . . có lẽ mình nên lập một danh sách. Tôi có thể cho tên họ vào đó . . . Xét cho cùng,

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

tôi có nhiều người theo dõi trên Twitter và nhiều bạn trên Facebook hơn là tác giả này. Cơ sở nào làm cho danh sách của cô ta là đúng? Tôi suy gẫm những bước hành động có thể . . . mười giây. Không có cách nào để tôi làm chuyện này!

Nỗ lực của tôi để lập danh sách này rất giới hạn, và dù tôi có cẩn trọng thu thập tới đâu, tôi đoán chắc rằng tôi cũng sót vài người. Tôi có muốn khơi dậy cuộc tranh cãi mà tôi đang vấp phải hay không? (Ngoài trừ là tôi không biết có ai đó tôi nhầm không cho tên vào như tôi đã bị hồi nãy giờ.)

Tôi bỏ điện thoại xuống, nhắm mắt lại và hít thở sâu và thư thả lại. Khi tôi thở dài, tôi nghe Đức Thánh Linh hỏi một cách nhẹ nhàng, “Lisa, liệu con có bực mình về danh sách nếu con có tên trong đó không?” Liệu con có gọi danh sách này là đồ chết tiệt và không đáng tin cậy nếu có tên con trong đó?”

Sự thật được phơi bày. Tôi sẽ không bực bội. Thay vì giận dữ, tôi dùng mạng xã hội cảm ơn người phụ nữ mà tôi không biết, và tôi nhắn cho người khác biết về danh sách này.

Tôi tan nát.

Vâng, tôi là vợ của một chồng, mẹ của bốn con và là bà nội của mấy cháu và khi tôi không kết nối với danh tánh thật của tôi, tôi vẫn còn tranh chiến với cơn tàn bạo của việc so sánh. Xét theo nghĩa đó thì cái danh sách hôm đó là một món quà vì nó đã phơi bày con người của tôi.

Khi chúng ta ngửa trông nơi người khác để khẳng định bản thân, chúng ta sẽ luôn cảm thấy như thể mình là người ngoài cuộc nhìn vào. Thành thật mà nói, không có một người nào có thể lấp đầy hoàn toàn khoảng trống bất an trong cuộc đời bạn (Xin lỗi, ngay cả chồng bạn là một người hoàn hảo, chuyện này cũng không xảy ra.) Có không sự thành công nào, danh sách nào hay giải thưởng nào có thể viết với sự đảm bảo như những lời mà Chúa có thể khắc ghi vào tấm lòng bạn:

*Con đáng yêu, đẹp đẽ, có giá trị và rất thân mật . . .
con thuộc về Ta.*

Kẻ Cướp Đi Niềm Vui

Bất kể hoàn cảnh bên ngoài trông thế nào, một mình Chúa mới hiểu chuyện gì khiến cho tấm lòng một người phụ nữ dao động, và chỉ có Chúa mới biết cách làm im đi cơn mê loạn của người phụ nữ mặc bộ đồ bi-gia-ma quên không kiểm chế tâm hồn mình trước khi sự so sánh xuất hiện để cướp đi sự bình an của họ. Tôi đoán chắc với bạn rằng điều gì bạn làm mà nuôi dưỡng sự thù địch sẽ phá đi sức mạnh của bạn. Như Theodore Roosevelt đã viết rất hay, “Sự so sánh là kẻ cướp đi niềm vui.”

Chắc chắn là tôi đã chứng kiến kẻ trộm này sáng hôm đó. Tôi tưởng tôi không có những hành vi như thế. Thật ra, tôi không có hành vi như thế suốt nhiều năm! Nhưng sáng hôm đó do không chăm sóc linh hồn tôi cộng với việc không dừng lại đúng lúc đã gây ra chuyện nóng nảy như thế. Đường như đời sống tôi lúc đó mất đi sức sống và tấm lòng tôi cũng đang trong tình trạng cần được quan tâm.

Sự so sánh có sợi dây thông lọng. Nếu chúng ta cho phép nó, nó sẽ kéo chúng ta xa khỏi sự thật. Sự so sánh cố kéo bạn qua cỗ xe kiêu ngạo hoặc nó kéo bạn xuống qua tên bạo chúa của sự bất an. Dù cách nào đi nữa thì chẳng mấy chốc bạn cảm thấy như thể bạn bị cho ra rìa và như người ngoài cuộc trông vào.

Tôi không thích nhìn thấy ai đó bị cố ý cho ra rìa. Tuy nhiên có những lúc cảm giác bị cho ra rìa chính là điều khiến chúng ta nhìn lại bên trong. Tôi sẽ nói điều này về người đã lập danh sách trên đây. Cô ta trẻ trung và thông minh. Dù tôi có đồng ý với cách làm của cô ta hay không, tôi rất biết ơn về những gì mà cái danh sách đó đã phơi bày con người tôi.

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

Tôi gọi nội dung cho người bạn rất kiên nhẫn của tôi là người thắc mắc tôi có bình thường hay không. Sau đó tôi trở lại văn phòng của chồng tôi và hôn ông chồng thánh thiện của tôi. Rồi tôi vội vàng chạy vào phòng ngủ của tôi, đóng cửa lại và quì gối xuống. Sau đây là một phần lời cầu nguyện của tôi:

Lạy Cha ở trên trời,

Cảm ơn Cha đã phơi bày những thiếu sót của con.

Hãy tha thứ cho con. Hãy bày tỏ căn nguyên của nan đề này. Trong Danh Chúa Giê-su. Amen.

Tôi tiếp tục làm công việc của ngày hôm đó và ngẫm nghĩ về một giờ nổi khùng vừa qua và buồn cười cho bản thân. Cũng ngày hôm đó tôi gặp phụ tá của tôi. Khi chúng tôi kiểm tra thư, chúng tôi phát hiện một thư khác thường. Rõ ràng tôi đã được chọn trong số một vài phụ nữ để xuất hiện như là khách mời danh dự trong sự kiện của người chị em lập danh sách đó. Để tôn trọng chúng tôi vì không có mặt, họ đã làm mười hai món quà bằng con búp bê cho mỗi chúng tôi. Quà của tôi sẽ gửi đến John với hy vọng rằng anh sẽ lấy làm vui khi ở văn phòng anh. Khi tôi cầm con búp bê trong tay, tôi cười lớn tiếng. Rồi tôi bỏ nó ra. Tôi nghe một tiếng nói quen thuộc thì thầm, “Con đã biến thành con búp bê đó. Điều này có làm con hạnh phúc không?”

Tôi lắc đầu, lúc đó tôi mặc quần jean trắng và tay thì cầm mi-cơ-rô. Búp bê không thật giống như danh sách đó. Một lần nữa tôi lại cười. Tôi cố ném con búp bê, nhưng chồng tôi nhặt lại, nhắc tôi rằng người ta gửi cho anh, chứ không phải gửi cho tôi. Tôi nghi là anh giữ nó để nhắc lại cách cư xử thô lỗ của tôi trong tương lai gần.

Ba chữ C (Classify, Compare, Commend)

Còn những câu Kinh Thánh mà chồng tôi chia sẻ thì sao, có một câu tôi biết? Trước hết đó là 2 Cô-rinh-tô 10:12:

Vì chúng tôi không muốn xếp hạng hoặc sánh mình với những người tự đắc. Nhưng họ tự lấy mình đo mình và lấy mình so sánh với nhau thì rõ là thiếu hiểu biết.

Hãy học bài học từ tôi! Bạn có dám so sánh, phân bì hay tự tiến cử mình không? Tại sao? Đó là việc làm kiêu ngạo, dù việc so sánh bạn đưa ra thật bất lợi. Chúng ta thấy đều biết kiêu ngạo là điềm báo trước sự sụp đổ. Với ba chữ (C) này sẽ đặt bạn vào chỗ nguy hiểm.

Chuyện Gì Xảy Ra Khi Chúng Ta Phân Hạng

Khôn ngoan thì không phân hạng. Người khôn ngoan không muốn bị phân hạng. Người phân hạng không thuộc thứ hạng nào. Để phân hạng điều gì đó là đặt nó vào một chỗ hay đặt nó thuộc hạng nào đó. Một cách nói khác cho từ *phân hạng* là *chấm điểm*, *phân loại*, *phân thứ bậc*, *liệt kê danh sách thứ mục* và có lẽ từ điển *Merriam-Webster* mô tả việc này giống *cái chuồng chim bồ câu*. Nó mô tả “một sự phân loại sít sao mà không phản ánh tính phức tạp thật sự của nó.”

Trong cuộc sống không có sự phân loại sít sao nào cả. Cuộc sống vốn dĩ là thất thường. Sự thật ở chỗ là cuộc sống mỗi người phức tạp hơn những gì chúng ta thấy. Ai mà có đầu óc tỉnh táo lại muốn cho vô một cái lồng có những cái lỗ nhỏ như cái lồng chim bồ câu? Truyền thông xã hội là một trong những cơ hội mà chúng ta hiện giờ tận hưởng có cơ may giới hạn hoặc mở rộng những định kiến và nhận thức của chúng ta.

Ở thời đại này, việc hỏi thường xuyên những câu hỏi sau đây không phải là một ý kiến tồi: “Tôi sẽ làm gì để trở thành một phần trong quá trình xây dựng? Tôi có muốn được chấm điểm và xếp hạng cùng với người khác không? Tôi biết danh sách mà tôi có là một nỗ lực để chúc mừng số đông . . . những người phụ nữ này đã đạt thành tích! Nó được lập ra để chúc mừng một việc làm mà không phải lúc

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

nào nó cũng được chúc mừng . . . những phụ nữ trong chức vụ hầu việc Chúa!

Nhưng khi chúng ta mong đợi để được phân hạng, chúng ta thấy mình bị gò bó. Một phụ nữ khôn ngoan đã cảnh báo chồng tôi nhiều năm trước đây, “Đừng để người ta gán cho anh các mác. Nếu họ làm được, họ sẽ dùng cái mác đó trong tương lai để loại trừ anh.”

Để tôi nói cho bạn biết phần lớn người ta không phân loại những thứ nào tệ. Và những ai bị đối xử tệ bạc hay bị cho ra rìa sẽ không vui vẻ gì đánh giá cho bạn đâu.

Chuyện Gì Xảy Ra Khi Chúng Ta So Sánh

Người can đảm không dám so sánh, ngay cả việc so sánh đó làm cho họ thành người đứng đầu. Họ nhận ra rằng còn nhiều bước đi nữa đang ở mắt họ. Họ thoáng nhìn vào cõi đời đời và nhận biết rằng không gì ở dưới đất này so sánh được. Khái tượng về sự vinh hiển này sẽ thúc đẩy họ tiến thêm nữa. Sự so sánh là nơi trú ẩn cho những kẻ nhát gan không dám tin còn có nhiều thứ hơn nữa.

Tên của ngọn núi mà chúng ta phải leo là gì? Tiếng tăm chẳng? Nhìn từ vị trí đời đời thì nó chỉ là đồng tro tàn. Hoặc nếu chúng ta muốn đứng Kinh Thánh hơn và trích dẫn lời của Phao-lô trong Phi-líp 3:8 thì nó là rác rưởi. Rác rưởi không phải là điều gì đó để ca tụng mà là thứ mà người ta tránh xa và dẫm lên trên. Vấn đề là rất nhiều người trong chúng ta đi dẫm trên đồng rác, sau đó phát hiện ra chân mình bị bốt mùi. Chúng ta quá quen với mùi của nó nhưng đó không phải là mùi thơm gì cả. Phi-líp 3:7-9 nói:

Những ưu điểm ấy nay tôi coi là điều thất bại; vì tôi hoàn toàn đặt niềm tin vào Chúa Cứu Thế. Vâng, tất cả những điều ấy đều trở thành vô nghĩa nếu đem so sánh với điều quý báu tuyệt đối này: Biết Chúa Giê-xu là Cứu Chúa tôi. Tôi trút bỏ tất cả, kể như vô giá trị, cốt để được Chúa Cứu Thế, được liên hiệp với

Ngài - không còn y lại công đức, đạo hạnh của mình - nhưng tin cậy Chúa Cứu Thế để Ngài cứu rỗi tôi. Đức tin nơi Chúa Cứu Thế làm cho con người được tha tội và coi là công chính trước mặt Thượng Đế. (BDY)

Cơ hội để biết Chúa Giê-su là Chúa là đặc quyền vinh dự nhất của chúng ta. Khi tôi đưa tay lấy cái điện thoại thay vì chọn biết Ngài nhiều hơn là tôi chọn những thứ thấp kém hơn.

Thà biết Đức Chúa Trời hơn là được con người biết đến.

Chuyện Gì Xảy Ra Khi Chúng Ta Tâng Bốc Mình

Còn chuyện tự tâng bốc mình thì sao? Có gì sai khi mà thỉnh thoảng chúng ta “chúc mừng” những gì chúng ta đã đạt được? Có, đó là lúc chúng ta chúc mừng và hoan nghênh sự phát triển. Nhưng vấn đề này bị mắc kẹt ở chỗ là khi chúng ta cho những gì được ban cho miễn phí như thể đó là sự thành đạt của cá nhân chúng ta. Bông trái phải được trao đổi còn ân tứ thì phải nhận lãnh, và lúc đó chúng ta chỉ là quản gia các ân tứ của Chúa đã giao cho chúng ta.

Một số người trông khá đẹp. Số khác sinh ra trong những gia đình danh giá và giàu có. Rất ít người sanh ra được cả hai thứ trên. Rồi cũng có những người sinh trong hoàn cảnh hoàn toàn trái ngược. Họ sống trong nghèo thiếu và được nuôi dạy bởi gia đình không có liên hệ gì. Có những người không có vẻ đẹp bề ngoài. Phần lớn trong chúng ta rơi vào đâu đó ở giữa. Nhưng dấu vậy không một gia cảnh nào có quyền viết nên câu chuyện của bạn hay ảnh hưởng đến giá trị của bạn. Chúa không nhìn vẻ bề ngoài . . . Ngài nhìn tấm lòng. Cửa cải giàu có của một thế hệ sẽ cất cánh bay đi và tạm biệt thế hệ tiếp theo.

Khi tôi nhìn thấy điều này, tôi nghĩ thật không công bằng, nhưng tôi biết điều này: Đức Chúa Trời là công bằng. Ngài biết cách để cân nhắc những thử thách và lợi thế của mỗi linh hồn trong bàn tay Ngài. Chỉ duy Ngài nắm giữ cán

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

cân công chính. Đây là một lí do nữa chúng ta không nên so sánh. Vì có một khía cạnh đòi đòi đích thực đối với mọi vật khi được cân nhắc trong lĩnh vực tạm thời.

Đây là chỗ chúng ta rơi vào cạm bẫy và có nguy cơ đề cao việc tôn vinh con người thay vì tôn vinh Đức Chúa Trời, và khi chúng ta làm việc này, chúng ta tạo ra những đối thủ không cần thiết. Nào chúng ta hãy tiếp tục đọc và tháo gỡ phần còn lại của 2 Cô-rinh-tô 10:12:

Vì chúng tôi không muốn xếp hạng hoặc sánh mình với những người tự đắc. Nhưng họ tự lấy mình đo mình và lấy mình so sánh với nhau thì rõ là thiếu hiểu biết.

Bạn biết tôi đã làm việc này. Tôi suy nghĩ tất cả chúng ta cũng làm chuyện này. Chúng ta xếp hạng và so sánh. Có những người lại hãnh diện so sánh mình với người khác, rồi có những người do ngu dại cho phép sự so sánh làm giảm thiểu những gì Chúa muốn làm trong đời sống họ.

Kiều ngạo làm một người mất cân bằng, trong khi đó sự bất an làm tê liệt một người. Cả hai thái cực này đều nguy hiểm. Chỉ có một tiêu chuẩn đo lường thật, là Đấng Christ không thể đo lường, là Vua của các vua. Một mình Ngài là thánh khiết, trong sạch và quyền năng. Chúng ta giống như con kiến bò quanh ụ đất mà tưởng tượng rằng con thú ăn kiến sẽ đến với chúng ta, trong khi đó con thú ăn kiến thì run sợ trước con sư tử mà chúng ta tình cờ núp dưới bóng của nó. Cho dù chúng ta giỏi giang tới đâu, chúng ta có tung bốc mình lên mấy tầng mây thì cũng không sánh với Đấng đã tạo dựng chúng ta.

Đây là một câu Kinh Thánh khác tôi muốn đọc - Giăng 5:44:

Các ông tin tôi sao được, khi các ông vẫn thích đề cao người khác, để rồi họ đáp lễ ca tụng các ông, chứ không lưu ý đến lời khen chê của Thượng Đế!" (BDY)

Sao chúng ta phí thì giờ hơn thua với các đối thủ của chúng ta khi mà chúng ta đã được mời bước vào sự hiện diện của Đức Chúa Trời không có đối thủ? Mỗi khi tôi cho phép đời sống tôi để người ta định hình, tôi thấy sự kết nối của tôi với Cha Thiên Thượng bị hụt hẫng. Chẳng mấy chốc điểm mốc của tôi bị méo mó bởi những gì tôi thấy và nghe người ta nói về tôi là ai, và tôi quên mất lời tuyên bố của Đức Chúa Trời về việc tôi sẽ thành người như thế nào. Có những lúc tôi thắc mắc biết bao nhiêu hành động ngu dại của tôi và hiểu biết giới hạn của tôi gây ra những hậu quả mà tôi không biết hết.

Tôi hy vọng bạn có thể cười về buổi sáng buồn cười của tôi hôm đó và để ý những khuyến hướng của bạn đối với việc so sánh. Thật là mất sức nếu chuyện này không chỉ xảy ra thỉnh thoảng mà nó lại xảy ra mỗi ngày. Lí do sự so sánh không liên tục trong đời sống tôi là vì tôi có những người như chồng tôi và những người bạn trung tín mài dũa tôi.

Cấn Xé và Ăn Nuốt Nhau

Truyền thông xã hội là cách mời gọi nhiều người và nhiều tiếng nói vào thế giới của bạn. Việc này có thể là một việc tốt, nhưng việc đó sẽ biến nhiều người lạ thành “hàng xóm” của chúng ta. Nếu bạn không thể yêu họ, có lẽ tốt hơn hết là bạn đặt giới hạn trong chuyện này. Nếu ai đó hay ganh ghét, đừng đáp trả lại họ mà hãy cảnh giác. Sống trong thời ân điển không cho phép chúng ta thô lỗ với nhau, cũng không nói bạn sẽ so sánh với bạn bè và lúc nào cũng đảm bảo là phải hơn người ta.

Phao-lô viết, “Vi toàn thể Kinh Luật được hoàn thành trong một điều răn này: Hãy yêu thương người khác như chính mình. Le 19:18

Nhưng nếu anh chị em cắn xé và ăn nuốt nhau, hãy coi chừng, kéo anh chị em tiêu diệt lẫn nhau.” (Ga 5:14-15). Hình ảnh ở đây không mấy đẹp đẽ. Hai người đang đấu đá nhau như mấy con thú cho đến khi cả hai bị thiệt hại không

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

phải là tấm gương của những người xung mình là cơ đốc nhân. Nhưng đây là điều mà một số trang blog và trang mạng đã làm. Có lẽ sự sát phạt này không thấy rõ trên điện thoại hay trang mạng, nhưng đó là sự tranh cãi đầy “máu lửa.” Thường thì người ta không dễ gì mà tiếp cận những thông tin này. Thời đại này người ta cấu xé nhau và cắn nuốt nhau trong nháy mắt. Buồn thay, tôi biết chuyện này vì tôi đã từng làm chuyện này.

Những gì tôi cau có và cắn xé thường cho thấy những lĩnh vực yếu điểm trong tôi. Nếu ai đó nói đụng đến “tim đen” của tôi thì bản năng của tôi là canh chừng vết thương. Tôi đã học bỏ điện thoại xuống và tránh xa nó. Có những lúc người ta gặp một ngày tồi tệ thì lúc đó hãy nghỉ ngơi.

Có sự khác biệt lớn giữa truyền cảm hứng cho người khác và việc khiêu khích sự ganh tị. Cũng như sự khác biệt lớn giữa mời người khác tham gia và cố tình làm cho người khác cảm thấy bị cho ra rìa. Nếu bạn đang theo dõi ai đó trên mạng xã hội và họ bêu xấu bạn, thay vì đổ lỗi cho họ, có lẽ bạn nên lùi lại và tự hỏi, “Sao vậy?”

Sự thù địch sẽ cướp đi của bạn trừ khi bạn học cách để biến những gì kẻ thù toan làm hại thành điều Chúa có thể dùng làm ích cho bạn. Câu Kinh Thánh sau bày tỏ những tình trạng mà sự thù địch sẽ như thế này:

Để mặc cho bản tính tội lỗi lộng hành, con người bị lôi cuốn vào gian dâm, ô uế, trụy lạc, thờ thần tượng, yêu thuật, hận thù, tranh chấp, ganh ghét, giận dữ, khích bác, bè phái, tà giáo, ghen tỵ, say sưa, chè chén và những điều tương tự. Tôi cảnh cáo anh em như tôi đã nói rồi, người làm những việc ấy không thể nào làm con dân của Thượng Đế. (Ga 5:19-21)

Tôi thật sự muốn khóc khi đọc những lời này. Sau đó Phao lô liệt kê cho chúng ta chính những điều này. Tôi không chỉ tay vào những người thế gian đâu. Ga-la-ti là lá thư gửi cho hội thánh. Chà đạp ai đó nghĩa là gì? Đó là cách tốt nhất để đoạt quyền làm người của họ. Nó tốt đoạt tính riêng

tư và cá tính độc đáo của họ. Người Phát-xít đã làm mất cá tính của người Do thái cho đến khi người Đức không còn nhìn thấy những cá thể được tạo dựng theo hình ảnh của Thượng Đế . . . họ thấy một vấn đề tập thể mà không phản ánh hình ảnh người A-ri-an của họ. Buồn thay, thủ thuật này vẫn còn dùng ngày nay, cả đối với một nhóm người lẫn đối với các cá nhân.

Người ta rất nhanh đưa ra những phán xét và bêu xấu tên. Con người có con tim, dù bạn có nhận ra hay không, những ngôn từ điện tử vẫn gây tổn thương. Như Aesop quan sát, “Rất dễ trở nên dửng dưng cảm từ khoảng cách an toàn đằng xa.” Nhiều mạng truyền thông xã hội tạo ra “khoảng cách an toàn.” Động lực này dùng để khuyến khích những tên hèn nhát hay những kẻ chỉ trích làm phương tiện để giày đạp và phỉ báng những người mà họ làm cho mất hết cá tính. Họ không dám nói những lời này với người khác mặt đối mặt. Tại sao? Vì rất khó để giả vờ ai đó là người máy khi mà bạn thấy nước mắt chảy trên má họ. Tôi đã quan sát các cơ đốc nhân gọi nhau bằng đủ thứ lời lẽ, từ kẻ tà giáo đến đồ gái điếm. . . trong khi đó sa-tan cười chúng ta. Chúng ta càng làm công việc của nó, nó càng bớt làm việc đó.

Làm Sao Để Quả Trách và Sửa Sai

Một số người trong bạn sẽ lí luận, “Nhưng những người làm sai có nên quả trách công khai không?” Vâng, tin mừng là Chúa có một phần app cho chuyện này:

Ra mặt quả trách hơn là yêu thương lặng lẽ. Bạn gây thương tích hơn là địch thù hôn hít. (Châm 27:5-6)

Câu Kinh Thánh này có ý gì khi khích lệ lời quả trách ra mặt? Chìa khóa đó từ *ra mặt*. Nó hiệu quả nhất với tấm lòng *cởi mở*, đôi tay *rộng mở* và khuôn mặt *niềm nở*. Tất cả chúng ta đều sửa sai người khác theo cách mà chúng ta muốn nghe lời sửa dạy. Xét về lí tưởng, tôi muốn được sửa sai bởi những người phát hiện điều tốt đẹp nhất trong tôi.

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

Câu Kinh Thánh này nhấn mạnh sự sửa sai giữa bạn bè, nhưng nó cũng có thể đó là người lãnh đạo, thầy cô giáo hay người chủ. Vì tất cả sự sửa sai đều có cơ hội tốt hơn để được đón nhận khi nó đến trực tiếp từ ai đó hiểu và quan tâm sâu xa về bạn. Thật lí tưởng nếu sự tác động này xảy ra giữa từng người một. Nếu sự chạm trán giữa hai người không thể xảy ra, thì cuộc gọi điện là sự lựa chọn hay nhất.

(Ngoài lệ một tí, tôi không khuyến khích việc nhấn tin sửa sai người ta. Vì nó sẽ mất rất nhiều ý nghĩa khi diễn giải. Tin nhắn không chuyển tải ngôn ngữ cử chỉ và không cho thấy giọng điệu. John và tôi đã trải qua rất nhiều cuộc nói chuyện buồn cười khi chúng tôi nhấn tin cho nhau. Một trong hai chúng tôi, thường là tôi, dùng chữ in để nhấn mạnh, nhưng bị diễn giải là QUÁT THÁO!)

Tất cả chúng ta đều kinh nghiệm lời quở trách kín giấu; ấy là khi người ta sửa bạn phía sau lưng. Khi người ta đưa ra lời sửa sai bạn mà không có bạn trong đó, bạn cần thức mắc tính thành thật của lời quở trách của họ. Đành rằng họ có thể đúng trong những gì họ nói, nhưng nó không giúp cho bạn tăng trưởng trừ khi bạn có mặt trong việc này.

Thật ra, sự sửa sai kiểu này thường làm hại quá trình tăng trưởng, vì khi người ta nói về bạn phía sau lưng, họ buộc bạn phải phản ứng tự vệ. Lời quở trách công khai “mặt đối mặt” của một người bạn thật làm cho người liên quan có cơ hội phản ứng với nhau và tăng trưởng qua quá trình sửa sai.

Sửa sai ai đó trên các kênh mạng xã hội không phải là lời quở trách công khai, chỉ là nó mở ra cho công chúng. Tôi có những người bạn rất đẹp, rất mạnh mẽ mà tôi yêu thương và kính nể. Những người này chính là những người tôi gần gũi đủ để biết cách sống của họ. Tôi quan sát những con người tin kính này bị công kích cách công khai bởi những người chưa bao giờ quan tâm đến họ, mà trái lại công khai bóp méo sự thật để làm tổn thương những người bạn của tôi. Kinh Thánh nói rất rõ về đề tài này:

Nếu có ai gây chia rẽ Hội thánh, con hãy cảnh cáo họ một hai lần, sau đó, không cần giao thiệp với họ nữa. Đó là hạng người hư hỏng, phạm tội và tự lên án.

Đừng đọc blog của họ, đừng hùa theo lập luận của họ, đừng theo dõi họ trên Twitter, đừng kết bạn với họ trên Facebook... đừng làm gì hết. Nó không lành mạnh cho bạn. Hãy tìm kiếm sự cảm hứng, chứ không tìm sự chia rẽ.

Trong bản dịch Phổ Thông, Tít 3:10-11 dịch:

Sau khi cảnh cáo họ một hai lần thì nên tránh xa những kẻ hay gây sự. Con có thể biết những người như thế thuộc loại gian ác vì chính tội lỗi của họ tự kết án họ.

Khi tôi trải qua cuộc đời, các bạn tôi ngày càng ít hơn nhưng chân thật hơn. Các bạn tôi chỉ cho tôi thấy con người mà tôi muốn trở thành, trong khi đó kẻ thù bày tỏ con người mà tôi không muốn. Môi trường mà nuôi dưỡng sự thù địch có thể phơi bày những cái tồi tệ nhất nơi chúng ta. Khi chúng ta thấy mình thiếu sót, Chúa can thiệp vào và dùng sự tranh chiến để phát triển cá tính trong chúng ta.

Câu kế tiếp trong Châm ngôn 27 đưa ra cách tốt hơn:

Kẻ no nề chà đạp mặt ong, nhưng đối với kẻ đói khát thì vật đắng cũng thành ngọt ngào. (c.7)

Tôi khao khát muốn nhìn thấy kết quả sự tin kính trong đời sống tôi. Tôi đói khát để tăng trưởng nhiều hơn. Tôi càng gần Chúa, tôi càng thấy những gì làm mờ đi sự sống của Ngài trong tôi. Một số những điều ngọt ngào nhất mà tôi từng trải trong đời là những người bạn quan tâm đến tôi đủ để làm tổn thương tôi bằng lời chân thật. Kẻ thù có thể đua nịnh hay có thể làm tổn thương chúng ta bằng lời dối trá. Chúng ta đừng có thỏa mãn với những so sánh và phân bì của con người. Khi chúng ta để ý những thiếu sót mà kẻ thù gây ra hay những sự chia cắt do kiêu ngạo, chúng ta hãy quì gối. Nếu chúng ta đến với Cha Thiên Thượng, Ngài

KHÔNG CÓ ĐỐI THỦ

sẽ vui vẻ hơn để cất đi những gì khiến chúng ta không gần gũi với Ngài.

Câu Hỏi Thảo Luận

1. Bạn có bị gán cho cái mác nào đó không? (Chẳng hạn về phái tính, chủng tộc hay giới hạn tuổi tác). Những cái mác này có giới hạn bạn không? Bạn làm thế nào để sống vượt trên những sự phân hạng này?
2. Lĩnh vực nào trong cuộc sống mà sự so sánh cướp đi niềm vui của bạn?
3. Khi chúng ta so sánh, phân hạng và tự đề cao, dấu hiệu sâu sa của nó là gì? (Gợi ý: Châm ngôn 29:25)
4. Truyền thông xã hội cảm hứng hay kích thích bạn? Bạn cần có những bước nào để đảm bảo nó là một ảnh hưởng mang tính xây dựng?
5. Hãy giải thích sự khác biệt giữa cách tiếp cận và động cơ của lời quả trách kín đáo khác với lời quả trách công khai.